

LIBRIS

We know
books

Traducerea acestei cărți a fost sprijinită de
FILI - Finnish Literature Exchange

FILI
FINNISH LITERATURE EXCHANGE

MARIA TURTSCHANINOFF

NAONDEL

Traducere de
CARMEN LANGSETH

 UNIVERS

Kabira

Nu sunt multe ființele pe care le-am iubit în prelunga mea viață. Le-am trădat încrederea unora dintre ele. Uneia i-am provocat moartea. Alta m-a respins. Iar unul dintre acești oameni mi-a ținut moartea în mână. Nu există nimic frumos în trecutul meu. Nimic bun. Cu toate acestea, mă străduiesc să privesc în urmă și să-mi amintesc de Ohaddin, de palat și de tot ceea ce s-a întâmplat acolo.

Nu era niciun palat în Ohaddin, nu la început. Acolo era doar casa tatălui meu.

Familia noastră era înstărită. Ferma era veche și bogată și cuprindea o plantație de mirodenii, mai multe livezi și câmpuri vaste de okahara, grâu și mac. Casa era ridicată într-o adâncitură la poalele unui deal care-i dădea umbră în cele mai fierbinți ore de vară și îi era adăpost împotriva ploilor torențiale în timpul iernii. Zidurile erau vechi și groase, din piatră și argilă, iar de pe terasa de pe acoperiș se vedeau până hăt departe pământurile noastre și ale vecinilor noștri, cu ferme și plantații de mirodenii, și râul Sakanui, care curgea șerpuit până la mare. Spre vest, se vedeau coloane de fum ridicându-se din Areko, capitala ținutului Karenokoi. Cetatea regelui. În zilele senine, marea se zărea la sud-vest ca un miraj argintiu sclipind la orizont.

Pe Iskan l-am întâlnit la marele târg de mirodenii în anul în care am împlinit nouăsprezece ani. Cum eram fiice ale unei familii bogate, nu era treaba mea sau a surorilor mele, Agin și Lehan, să vindem recoltele de scorțișoară și mirodenii bao și etse de la fermă. De asta se ocupau supraveghetorul fermei și lucrătorii lui, sub supravegherea tatei și a fratelui nostru, Tihe. Îmi amintesc procesiunea de căruțe încărcate cu saci de scorțișoară, pachete de bao și grămezi roșii și strălucitoare de semințe de etse, care plecau de la fermă în timp ce soarele răsărea deasupra orașului Areko. Tatăl meu și Tihe călăreau în față, pe cai bine îngrijiți, iar doi lucrători mergeau de o parte și de alta a capetelor cailor pe lângă fiecare căruță, atât ca o demonstrație a rangului tatei, cât și ca protecție împotriva hoților. Mama, suroriile mele și cu mine am călătorit într-o căruță la capătul caravanei, cu un baldachin de mătase verde deasupra capetelor, pentru a ne proteja de căldură. Prin țesătura brodată cu auriu străbătea o lumină plăcută, iar noi înaintam încet în căruță de-a lungul drumului plin de hârtoape, vorbind. Era prima dată când Lehan mergea la târgul de mirodenii și era plină de curiozitate și de întrebări. Pe la jumătatea drumului spre oraș, mama ne-a dat să mâncăm găluște din carne de porc condimentată în aluat moale, curmale proaspete și apă rece cu aromă de portocale. Când căruța a trecut printr-o groapă mare din mijlocul drumului, Lehan a vărsat sos pe haina ei nouă din mătase galbenă, iar Agin a certat-o. Agin îi brodase haina cu flori de portocal în jurul încheieturilor și pe piept. Dar mama se uita la câmpurile înflorite de okahara și nu s-a amestecat în cearta fetelor. Dintr-odată s-a întors spre mine.

– Când l-am întâlnit pentru prima dată pe tatăl tău, okahara era în floare. Mi-a dat un buchet de flori albe la a doua întâlnire și m-am gândit că era probabil sărac. Alți tineri le dădeau fetelor pe care le curtau orhidee și țesături prețioase, sau bijuterii

din argint și aur. Mi-a spus că pielea mea semăna cu petalele moi și mătăsoase ale unei flori de okahara. Nu era un lucru obișnuit ca un bărbat să-i spună asta unei fete!

Mama a chicotit. Am mușcat dintr-o curmală zemoasă și am zâmbit. Mama ne povestise de multe ori prima ei întâlnire cu tata. Era una dintre poveștile noastre preferate. Se întâlniseră lângă râul la care mama se ducea adesea să aducă apă; tata se nimerise să ajungă acolo în timp ce se întorcea acasă de la Areko, de unde cumpăraseră unelte agricole. Era singurul fiu și moștenitor al tatălui său, dar nu i-a dezvăluit mamei numele lui, și nici ea pe al ei, până la a treia întâlnire.

– Îmi cucerise deja inima, a continuat mama cu un suspin. Mă împăcasem cu ideea de a-mi lega viața de un bărbat fără avere și mă gândeam că poate ar fi bine să mă căsătoresc cu un poet. Dar pe urmă am ajuns să am...

Toate trei am spus în cor:

– Și bani și poezie!

Mama m-a lovit ușor peste genunchi cu capacul cutiei în care fusese împachetat prânzul.

– Cotcodăciți ca niște găinușe obraznice!

Dar zâmbea, încă visătoare.

Poate că starea de spirit pe care mi-o transmisese m-a făcut să-l observ pe Iskan imediat ce am ajuns în grădinile regelui. La fiecare târg de mirodenii, regele își deschidea porțile grădinilor sale de o splendoare fără egal pentru soțiile și fiicele familiilor nobile. Bărbații, fiii lor și lucrătorii se străduiau să-și vândă la licitație recoltele de mirodenii în piața de lângă port. Negustorii veneau de departe pentru a cumpăra renumitele mirodenii din Karenokoi și îi plăteau regelui o taxă mare pentru acest privilegiu. Condimentele noastre ajungeau la prețuri amețitoare peste ocean și, cu cât negustorii navigau mai departe, cu atât mai mult se vindeau. Erau sursa prosperității țării și a averii regelui.

Când am ajuns la Poarta Șoaptelor, intrarea în grădinile regelui, a trebuit să așteptăm puțin să coboare femeile care călătoriseră în alte căruțe. Lehan s-a aplecat afară din trăsură, curioasă să le vadă, dar Agin a tras-o brusc înapoi.

– Nu așa se poartă o fată de familie bună!

Lehan s-a așezat înapoi în trăsură, cu brațele încrucișate și fruntea încruntată, făcând-o pe mama să-i spună imediat: „Încruntarea distruge frumusețea“. Asta îi spusese lui Lehan dintotdeauna, căci ea era cea mai frumoasă dintre noi, cele trei surori. Pielea ei era întotdeauna proaspătă ca petalele de trandafir, chiar și după ce își petrecea toată ziua la soare, fără să poarte pe cap o pălărie de paie cu boruri largi, sau după ce plângea până se îmbolnăvea atunci când mama și tata îi refuzau ceva ce-și dorea. Avea părul des și negru precum cărbunele, care-i încadra fața în formă de inimă într-un fel în care părul meu fin nu ar fi putut să se așeze niciodată, și ochii mari și căprui. Agin avea trăsăturile cele mai dure dintre noi trei, iar mâinile și picioarele ei erau mari. Tata glumea uneori spunând că Agin era cel de-al doilea fiu al lui. Știu că nu voia să o supere, dar Agin se simțea foarte jignită. Ea era fiica cea bună, care avea grijă de mine – deși eram mai mare decât ea –, de Lehan și de Tihe. Ea era cea care aducea ofrande strămoșilor, chiar dacă asta ar fi fost datoria mea, ca soră mai mare. Întotdeauna uitam, și atunci Agin era cea care trebuia să facă obositoarea călătorie până la movila funerară și să ardă tămâie și tutun pentru a liniști spiritele strămoșilor. Singura responsabilitate de la care nu mă sustrăgeam era izvorul. Îl păstram curat, măturam în jurul lui și pescuiam frunzele moarte și insectele cu o plasă. Totuși, făceam asta pentru că surorile și fratele meu nu știau nimic despre secretele izvorului.

Vedeam foarte bine totul de pe locul meu din căruță, fără să mă aplec așa cum făcuse Lehan. Femeile și fetele, îmbrăcate în haine scumpe din mătase care sclipeau ca pietrele prețioase,

coborau din trăsuri, cu capetele împodobite cu găтели din lăntișoare și monede de argint. Câțiva tineri chipeși de la curte, cu bărbi bine îngrijite și cămăși de culoare albastru regal peste pantaloni albi largi, le ajutau pe doamne să coboare, în timp ce niște fetițe, probabil fiicele concubinelor regelui, le atârnavă la gât ghirlande de flori, urându-le bun-venit. Unul dintre tineri era cu un cap mai înalt decât ceilalți. Văzând broderiile argintii de pe gulerul lui, am dedus că probabil deținea o poziție înaltă la curte, aproape de regele însuși. Își purta părul tăiat foarte scurt, iar ochii îi erau neobișnuit de întunecați. Când trăsura noastră a ajuns la poartă, a făcut un pas în față și i-a oferit mâna mamei pentru a o ajuta să coboare. Ea și-a înclinat capul cu demnitate și a acceptat ghirlandele de flori de la fetițe, iar tânărul s-a înclinat în fața ei înainte de a se întoarce din nou la trăsură – la mine. L-am întins mâna și el a luat-o. Mâna lui era uscată, caldă și foarte moale. Mi-a zâmbit cu buzele roșii și pline.

– Bine ai venit, Kabira ak Malik-cho.

Și el era bine informat, deși nu era greu de ghicit că fiica cea mare a familiei va coborî din trăsură imediat după mama ei, iar după cele nouă lanțuri de argint ale mamei se putea vedea că eram din familia Cho. Am coborât cu grijă, dar nu i-am întors zâmbetul. Nu ar fi fost deloc potrivit. Încă îmi ținea mâna într-a lui.

– Mă numesc Iskan ak Honta-che, la dispoziția dumneavoastră. Avem băuturi răcoritoare pe malul lacului. Trebuie să vă fie cald după o călătorie atât de lungă.

M-am înclinat, iar el mi-a dat drumul mâinii. A ajutat-o pe Agin să coboare, fără un cuvânt, dar, când a apărut Lehan, am văzut privirea lui Iskan zăbovind asupra părului ei, asupra feței și ochilor ei.

– Haide, Lehan.

Am luat-o de mână.

– Acolo e lacul.

Nu voiam să fiu nepoliticoasă, așa că m-am înclinat încă o dată în fața lui Iskan, salutându-l:

– Che.

El continua să zâmbească, ca și cum ar fi văzut prin mine.

Le-am tras pe Agin și pe Lehan după mine. Lehan sorbea totul din priviri. Femeile frumos îmbrăcate. Aleile presărate cu cochilii de scoici zdrobite ale grădinii. Straturile de flori cu miroslul dulceag, cu fluturi mari cât palma zburând încoace și încolo printre ele. Erau multe fântâni cu apă cristalină, iar deasupra noastră atârnavă ramurile unui copac-umbrelă, care făcea o umbră răcoroasă. Mama ne-a urmat prin grădină, salutându-le din cap, cu amabilitate, pe doamnele harika care se plimbau cu fiicele lor pe alei, iar eu m-am gândit că și noi semănăm cu niște fluturi în hainele noastre de mătase viu colorate.

Pe urmă, parcul s-a deschis, dezvăluind palatul în fața imensului lac strălucitor ca o perlă. Lehan s-a oprit nemișcată, cu ochii mari.

– Nu mi-am închipuit că este atât de mare, a șoptit ea, încântată.

Palatul regal era cea mai mare clădire din Karenokoi și părea că nu poate exista ceva mai impozant. Era construit pe două etaje și se întindea pe întreaga latură nordică a grădinii. Marmura roșie din care erau făcute zidurile provenea din mijlocul Karenokoi, iar palatul era singura clădire de culoarea asta din tot regatul. Țiglele acoperișului erau negre, iar intrarea dinspre grădină era formată din uși duble, largi și arcuite, cu frumoase filigrane de aur. În palat locuiau regele, soțiile și concubinele sale și sutele de copii ai lor, precum și curtea regală, care cuprindea cam o sută de oameni. Palatul nu se vedea deloc din oraș; prin urmare, puțini locuitori îi văzuseră vreodată mai mult decât acoperișul.

Palatul este încă în picioare, sau cel puțin așa am auzit. Deși, bineînțeles, nu mai este locuit.

În jurul lacului se aflau mai multe mese lungi acoperite cu damasc brodat cu aur, cu farfurii pline cu fructe, ulcioare cu ceai verde cu gheață, flori confiate și prăjituri unse cu miere. Lehan nu avea ochi decât pentru palat și pentru minunatul său domeniu și nu avea chef să mănânce, dar Agin și cu mine am gustat cu plăcere din numeroasele delicatose. Mama găsisese câteva cunoștințe cu care să stea de vorbă și stătea cu ele pe o bancă sub un arbore jacaranda, în timp ce câteva fete le aduceau băuturi răcoritoare. Deodată am văzut o siluetă înaltă, îmbrăcată în alb și albastru, apropiindu-se de Lehan, care stătea în picioare și privea palatul. Era Iskan, tânărul care se arătase atât de amabil la poarta de la intrare. I-a arătat ceva, iar ea a chicotit încântată. Mama s-a încruntat, iar Agin și cu mine am oftat la unison.

– O să mă ocup eu de asta, am spus și m-am grăbit spre Lehan.

– Uite, Kabira, acolo locuiește regina! a spus Lehan când am ajuns lângă ea. Iskan locuiește în palat. Se întâlnește cu regele aproape în fiecare zi!

Iskan a zâmbit văzându-i expresia exuberantă. Oare omul ăsta zâmbea întruna?

– Poate că îmi permiteți să vă arăt palatul? Din păcate, etajul este rezervat pentru rege și familia sa, dar sunt multe încăperi splendide și la parter.

– Te rog, Kabira, putem să mergem?

Lehan țopăia de bucurie. I-am pus o mână pe umăr, ca s-o liniștesc și să-i reamintesc că trebuie să se poarte cu demnitate, cum se cuvine pentru o fată dintr-o familie harika. S-a domolit și și-a coborât privirea.

– E foarte amabil din partea ta, che. Dar două tinere necăsătorite...

Am lăsat propoziția să rămână în aer, neterminată. Ar fi fost foarte nepotrivit să fiu nevoită să-i reamintesc regulile bunelor maniere.

Ochii lui mari și căprui s-au deschis larg și a părut îngrozit.

– Dar nici nu-mi trece prin cap să vă însoțesc singur! Doica mea ne va fi însoțitoare, firește.

Lehan s-a uitat la mine printre genele ei dese. Mi-am strâns buzele uitându-mă la Iskan și am văzut un fel de sclipire răutăcioasă în ochii lui. Își bătea joc de mine!

– Foarte bine. Haide, Lehan.

Am pornit în grabă spre treptele care duceau la ușile aurite, iar Lehan a chicotit și s-a repezit după mine. Am așteptat o clipă la umbra baldachinului purpuriu atârnat deasupra ușilor, iar Iskan ni s-a alăturat curând împreună cu o bătrână îmbrăcată în alb, sprijinită de brațul lui. Ne-a făcut un semn din cap, cu severitate, dar Iskan nu ne-a prezentat-o. În schimb, a deschis ușile și ne-a arătat intrarea cu un gest grandios.

– Ca și cum palatul ar fi al lui, i-am șoptit lui Lehan, dar ea se uita deja cu ochii mari la podeaua de marmură din holul de la intrare și la paravanele pictate care îmbrăcau fiecare perete.

Însoțitoarea noastră s-a așezat pe un taburet într-un colț, încercând să-și tragă sufletul, iar Iskan mi-a zâmbit.

– După cum vedeți, cho. Totul este cum se cuvine.

Am pufnit, pentru că nu știam ce să răspund. S-a îndreptat spre Lehan, care se oprise în fața unui paravan ce înfățișa o corabie în fața unei insule verzi în mijlocul unei furtuni.

– Această piesă este a maestrului Liau ak Tiwe-chi.

Lehan a făcut ochii mari.

– Asta înseamnă că are peste patru sute de ani!

– Regele are comori mult mai vechi în colecțiile sale, a spus Iskan prietenos.

Lehan a roșit. S-a repezit la următorul paravan.

– Sora ta e o iubitoare de artă? a întrebat Iskan, venind lângă mine.

Stăteam în picioare, cu brațele încrucișate și cu mâinile vârâte în mâneci. Mama s-ar fi cutremurat să mă vadă așa, iar eu am observat că bătrâna doică se încruntase.

– Nu, nu este. Pur și simplu, îi place tot ce este frumos, aurit sau scump.

Mi-am mai îndulcit tonul.

– Deși tatăl nostru a avut grijă ca toți copiii săi să primească o educație clasică.

– Ia spune-mi, tatăl tău este Malik ak Sangui-cho? Iar domeniul vostru se află în nord-vest, spre munții Halim?

Am dat din cap pentru a ascunde faptul că eram impresionată.

– Deși nu chiar atât de aproape de munți. Până acolo mai sunt multe domenii.

Am aruncat o privire la broderiile argintii de pe gulerul lui.

– Care este poziția ta la curte?

– Sunt fiul distinsului nostru vizir, Honta ak Lien-che.

Cum mergeam de-a lungul paravanelor pictate de pe zidul dinspre sud, m-am împiedicat și m-am oprit brusc. Fiul vizirului! Tânărul pe care îl repezisem și pe care-l luasem de sus! Mi-am scos mâinile din mâneci și m-am înclinat.

– Domnul meu. Îmi cer scuze. Eu...

M-a oprit.

– Prefer să nu dezvălui imediat rangul familiei mele. E mai bine să aflu ce cred cu adevărat oamenii despre mine.

Am ridicat repede privirea și am văzut din nou scânteia din ochii lui. Mi-am strâns buzele.

– E mai bine să aflu cine este destul de neștiutor încât să nu-și dea seama imediat cine sunt.

Eram nemulțumită pentru că mă pusese într-o situație atât de delicată. Cu toate acestea, părea să găsească totul foarte

amuzant și, cât a durat scurtul nostru tur al camerelor de recepție și al comorilor lor artistice, mi-a acordat cel puțin tot atâta atenție ca și lui Lehan. Știa o mulțime de lucruri despre toate picturile, sculpturile, obiectele de ceremonie și de mobilier pe care le vedeam. Spre deosebire de sora mea, eu eram cu adevărat fascinată de istoria artei și m-am trezit ascultând totul cu mare interes, chiar împotriva voinței mele. Iskan avea un fel de a fi foarte plăcut, deși era clar că se amuza pe seama mea. Vorbea cu dezinvoltură și însuflețire, iar singurul lucru care mă irita oarecum era tendința lui de a se purta ca și cum avea dreptul să facă și să spună orice. Dar când era cu fața la mine și se pierdea în descrierea detaliată a unei statui de jad și-i spunea povestea fascinantă a provenienței sale dintr-un jaf de război, își concentra toată atenția asupra mea. Ca și cum aș fi fost cineva important. Cineva cu care dorea cu adevărat să vorbească. Îmi era greu să-mi desprind privirea din ochii lui întunecați. Când, în cele din urmă, ne-a condus înapoi afară, ne-a ținut deschisă ușa aurită, iar mâna lui fără mânășă s-a atins de a mea.

A durat mult timp după aceea până când bătăile inimii să-mi revină la ritmul normal.

Am plecat spre casă în amurg. Tihe ne-a însoțit, fiindcă tata trebuia să rămână încă o zi pentru a pune la punct ultimele amănunte ale vânzărilor de mirodenii. Tihe mergea în față, călare, împreună cu câțiva dintre lucrători în căruțe, iar doi bărbați care trebuiau să ne păzească veneau în spatele trăsurii noastre. Pe drumul de întoarcere am fost la fel de tăcute cum fuseserăm de vorbărețe în timp ce veneam. Lehan a adormit cu capul în poala mamei înainte să ieșim dintre zidurile cetății, în timp ce Agin și cu mine tăceam învăluite în gândurile noastre. La ce se gândea Agin nu știu, poate la sulurile de pânză de mătase purtate de una dintre căruțele din față. Mintea mea era plină de picturile clasice despre

care citisem, dar pe care nu le mai văzusem niciodată cu ochii mei; mă gândeam la marile săli cu ecou și la tavanele aurite, la sala tronului Seninătății Supreme și la solemnitatea ei veche de trei sute de ani. Dar în fiecare amintire vedeam o pereche de ochi cu privirea intensă și un zâmbet sclipitor. M-am aplecat pe spate pe o pernă și am privit în întunericul care cobora asupra locurilor.

De atunci, Iskan nu mi-a mai părăsit gândurile nici măcar o zi.

Tata a venit acasă în ziua următoare, încărcat cu pungii grele de monede și plin de povești din târgul de mirodenii, cu toți negustorii pe care îi întâlnise și cu care vorbise acolo. Ne-a spus cât de mulțumit era de cum îi merseseră afacerile. Mai târziu, când stăteam în curte, adunați în jurul mesei de seară pe care mama o pusese la umbra unui baldachin, tata și-a lins uleiul de pe degete, s-a sprijinit de pernele puse pe jos și a luat o gură de vin din bolul său.

– Dar voi ce-ați făcut, fetițele mele? Ați avut o zi plăcută?

Am lăsat-o pe Lehan să turuie despre grădină și palat și despre tânărul amabil care ni le arătase. Eu am rămas tăcută. Tata o urmărea atent pe Lehan în timp ce vorbea, iar când, în sfârșit, a epuizat subiectul, a privit gânditor în bolul său.

– Am întâlnit un tânăr înainte de a pleca acasă. M-a întrebat dacă poate să le viziteze pe fiicele mele cu care a petrecut o zi atât de plăcută la palat.

Mi-am ridicat imediat ochii. Tata mi-a întâlnit privirea.

– Exact asta a spus – fiicele mele. Una dintre voi l-a plăcut?

Lehan s-a înroșit și și-a coborât privirea.

– Tată, eu...

– Este destul de clar că s-a referit la Lehan, am spus eu liniștită. Tânărul a fost politicoș.

– Nu pot să spun că înțeleg forma asta de politețe, a răspuns tata. Un pretendent ar trebui să spună clar pe care dintre fiicele unei familii o curtează.

IRPIS | Walknow
back

– M-a interesat foarte mult palatul, a recunoscut Lehan. Deși, cu siguranță, tânărul mi s-a părut amabil.

– Lehan e încă foarte tânără, a spus mama, turnând vin în bolul tatălui meu. Are doar paisprezece ani.

– Ce i-ai spus?

Am încercat să mă prefac că nu mă interesa prea tare răspunsul tatei.

– Că este binevenit.

Mama i-a aruncat o privire tăioasă, iar el a ridicat din umeri.

– E fiul vizirului. Nu se cuvine să-i refuz ceva.

– Cred că Iskan nu este obișnuit să i se refuze ceva, am spus cu amărăciune. Niciodată.

M-am întins să iau o curmală, ca să nu se vadă că mă îmbujorasem. Agin, cu privirea ei mereu ageră, a observat, iar eu m-am uitat în altă parte. Ea s-a întors spre tata.

– Abia aștept să încep să cos ceva din mătasea aia galbenă ca șofranul, tată. De unde ai spus că provine?

– Din Herak. Mulți m-au invidiat pentru mătasea asta, fiica mea, să știi! Dar fac afaceri cu acest negustor de mulți ani. El cumpără o mare parte din producția noastră la un preț foarte bun. În schimb, eu cumpăr de la el mătase brută din Herak. Este foarte râvnită și se exportă foarte puțin. Probabil că nici măcar regina nu are atâta stofă rară în care să-și înfigă acul câtă ai tu, Agin!

Agin a răs.

– De parcă regina și-ar face singură cusăturile, tată! Ce glumă bună!

M-am întors spre ea și i-am zâmbit, cu recunoștință. Acum toată lumea vorbea despre mătase, nu despre Iskan.

În săptămânile următoare, am studiat cu deosebită atenție două inimi: pe cea a lui Lehan și pe a mea. Ce vedeam în inima

mea mă umplea de uimire. Cunoscusem un tânăr nesuferit și plin de sine, care se arătase interesat de sora mea. Așadar, de ce apărea el repetat în gândurile mele? De ce visările mele în timpul zilei erau pline de ochii și de zâmbetul lui, iar visele mele de noapte, de mâinile și buzele lui? Nu mai fusesem niciodată îndrăgostită. Agin și cu mine vorbiseram chicotind despre băieții din partea locului, dar numai ca să ne distrăm. Ca niște fetițe care făceau prăjituri din nisip ca exercițiu înainte de a coace prăjituri adevărate cu făină, miere și scorțișoară.

Oricât am încercat să neg, în cele din urmă a trebuit să recunosc că acum aveam miere și scorțișoară pe mâini.

Cât despre Lehan, era mai greu să știi ce gândea. Nu vorbea despre Iskan, dar nici eu nu i-am spus nimic. A amintit o dată vizita noastră la palat, dar a vorbit doar despre tronul de jad, nu despre tânărul care ni-l arătase.

Eram destul de convinsă că inima ei încă făcea prăjituri de nisip. Dar acest lucru nu mi-a oferit nicio consolare. Un bărbat ca Iskan putea să aibă tot ce-și dorea, iar sora mea era cea mai frumoasă fată din tot ținutul Renka.

Într-o seară, în timpul celei mai fierbinți luni de vară, ne-a făcut o vizită cu totul neașteptată. Mama și tata l-au întâmpinat ca pe un vechi prieten, ca și cum vizita fiului vizirului în casa noastră ar fi fost ceva obișnuit. Servitorii se grăbeau de colo colo, cărând tăvi de argint pline de curmale, migdale confiate, prăjituri dulci de orez aromatizate cu apă de trandafiri, ceai rece și prune îmbibate în oțet, pregătite după rețeta bunicii noastre.

Îmi plăceau la nebunie aceste prune când eram mică. Cu puțin timp înainte să moară, bunica mă învățase cum să le pregătesc. Trebuie să înmoi o prună coaptă în oțet și zahăr cu o mulțime de mirodenii. Se mănâncă în timpul lunilor fierbinți, pentru că, potrivit înțelepciunii tradiționale, oțetul are un efect răcoritor asupra organismului. Aveam întotdeauna acces la